

[Holger Larsen.]

Det kunde maaske være mere rigtigt at straffe dem, der løber og søger uden at være kommet saa langt ned, at de kan faa Renten. Jeg ønsker dem dog ikke straffet; det er altid fattige Mennesker, som ikke har Raad til at betale det, og man vilde for øvrigt heller ikke faa de Penge.

Bestemmelsen i samme Paragraf om Rejseshjælp er nu udvidet til ogsaa at kunne omfatte Rejseshjælp til en Ledsager, hvor en Ledsager er nødvendig for Invaliden. Det er en ganske naturlig Bestemmelse. Der er Tilfælde, hvor en Invalid ikke kan foretage Rejsen herover alene, naar han kaldes. Derfor maa man naturligvis lade ham ledsage, og han har ellers selv maattet betale denne Ledsager.

I § 52 er der truffet en Bestemmelse om Fremgangsmaaden, saafremt en Rentenyder bruger Renten paa en daarlig Maade.

I § 53 findes der en Bestemmelse om, hvordan der skal forholdes, naar en Invalidrentenyder er anbragt paa en Anstalt; det bestemmes, at den Rentenyderen tilkommende Rente skal i fornødent Omfang anvendes til Dækning af Udgifterne ved Opholdet paa Anstalten, idet der dog naturligvis tages skyldigt Hensyn til Forsørgelsespligt overfor andre. Under saadanne Ophold paa Anstalt bortfalder Hjælpeløshedstil læget.

I § 54 indeholdes en human Bestemmelse, som tillader Kommunalbestyrelserne at optage paa Alderdomshjem saadanne gamle Personer, som vel ejer noget, altsaa ikke er i Stand til at faa Aldersrente, men hvis Levevilkaar eller Sygdom er af en saadan Art, at de trænger til bestandig Pleje, som de har vanskeligt ved at skaffe sig, hvis de ikke kan faa den paa et saadant Hjem. De kan naturligvis dog kun optages, hvis der er Plads paa et saadant Hjem.

§ 55 drejer sig om Forandring eller Ophør af Renteudbetalingen. Der er her optaget en Bestemmelse, der tilsigter at hindre Rentenydere i at flytte for derved at opnaa at faa højere Rente. Jeg vil gerne skænke denne Bestemmelse et Par Ord. Det er givet, at den er absolut nødvendig.

Det Forhold vilde jo meget let kunne indtræde, at man paa den ene Side af en Vej havde liggende en Kommune, der var saa human, at den sagde: Naar de i Købstadkommunen har højere Takster, skal vore Folk ogsaa have disse højere Takster, medens man paa den anden Side af Vejen kunde have en Landkommune, der sagde: Det vil vi ikke give. Saa vilde der — det vil ærede Medlemmer kunne forstaa — blive et Rend

over den Vej. Man vilde skynde sig at flytte fra den ene Landkommune over i den humane Landkommune for derved at komme ind under de højere Takster.

For at afværge det maa man have en Bestemmelse, som siger, at for saa vidt en Rentenyder flytter med det som Bevæggrund at komme ind under højere Takster — nu skal jeg naturligvis erkende, at det kan ikke i alle Tilfælde godtgøres, at dette er Bevæggrunden, men i de fleste Tilfælde vil man dog kunne godtgøre, om det er Bevæggrunden —, skal der gaa et Aar, inden vedkommende kan komme ind under de højere Takster, og Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at han skal vente indtil tre Aar. Paa den anden Side kan Kommunalbestyrelsen, hvis det ikke er det nævnte Ønske, der er Bevæggrunden, bestemme, at Renten — ogsaa inden der er gaaet et Aar — skal udbetales efter de højere Takster.

Jeg vil tro, at denne Bestemmelse er absolut nødvendig. Den hindrer i og for sig ikke Folk i at flytte, men den hindrer Folk i at flytte med — skal jeg kalde det — usunde Bevæggrunde. Hvis denne Bestemmelse ikke fandtes, vilde der opstaa Vanskeligheder for humane Landkommuner i Henseende til at kunne gaa over til at bevilge Købstadtakster, idet Landkommunen i saa Fald kunde risikere at faa en Invasion fra den tilstødende Landkommune.

I §§ 63 og 64 findes der ogsaa en ny og ganske udmærket Bestemmelse. Det drejer sig om Iværksættelse af Helbredelsesforanstaltninger for Børn under 15 Aar, naar der er Fare for, at Invaliditet ellers senere kan indtræffe. Det er en Bestemmelse af en saadan Art, at jeg tror, den i det lange Løb vil spare Samfundet for mange, mange Penge. Naar man allerede kan tage Børnene under 15 Aar — jeg kan som Eksempel nævne Børnene fra et tuberkuløst Hjem — og er i Stand til at sætte helbredende Foranstaltninger i Gang overfor dem, vilde jeg mene — selv om man med Hensyn til mit Eksempel med et tuberkuløst Hjem maaske nok kunde finde andre Veje at gaa —, at det i mange Tilfælde vil vise sig, at man ved at gaa den Vej vil forebygge og forebygge paa en saadan Maade, at Samfundet fremtidig bliver sparet for en Mængde Udgifter. Naturligvis, for at en saadan Bestemmelse skulde faa nogen Betydning, har man maattet paalægge Læger og Skoler Indberetningspligt.

I al Almindelighed har man udarbejdet Lovforslaget saaledes, at man er blevet fri for Overgangsbestemmelser, og hertil sigter naturligvis ogsaa Forhandlingerne med Syge-